

Arrest

nr. 299 671 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. da CUNHA FERREIRA
GONCALVES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONCALVES verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoekster het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BLANKENBERGE/ZUIENKERKE op 27/05/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: V. G.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats:

nationaliteit: Cuba

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: .

X 1 ° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart hier te zijn bij een vriend en niet wil terugkeren omdat zij bij deze vriend wil blijven. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene hier een vriend heeft wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectieve beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 05/01/2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁷ om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 05/01/2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Ze verklaart enkel dat zij hier bij haar vriend wil blijven.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 05/01/2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

Op 27 mei 2023 legde de gemachtigde aan verzoekster ook een inreisverbod op van twee jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BLANKENBERGE/ZUIENKERKE op 27/05/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : V. G.

voornaam : L.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats:

nationaliteit : Cuba

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart hier te zijn bij een vriend en niet wil terugkeren omdat zij bij deze vriend wil blijven.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene hier een vriend heeft wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven In de zin van artikel 8 EVRM” (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 14 juni 2023 berichtte de gemachtigde aan het gesloten opvangcentrum te Brugge dat verzoekster moest vrijgelaten worden, aangezien geen laissez-passer kon bekomen worden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing

Op grond van artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) staat tegen de beslissing tot vasthouding immers enkel een beroep open bij de

raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

Voor zover het beroep gericht is tegen de vasthouding is dit onontvankelijk.

2.2. Wat betreft het inreisverbod

Ook al heeft verzoekster volgens "objet de la requête" ook het inreisverbod van 27 mei 2023 formeel aangevochten, ontwikkelt zij geen middel in haar verzoekschrift gericht tegen het inreisverbod. Zij voorziet wel "V.1 Quant à l'ordre de quitter le territoire", maar geen middel onder "quant aux moyens d'annulation" dat betrekking heeft op het inreisverbod. Bovendien sluit zij haar verzoekschrift af met "par conséquent d'ordonner l'annulation et entre-temps, la suspension de la décision prise le 27 mai 2023 et notifiées le 28 mai 2023 : - ordre de quitter le territoire – annexe 13septies". Ze verwijst niet langer naar het inreisverbod.

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoekster dat de middelen ook bestemd waren voor het inreisverbod en dat dit te maken heeft met slordigheid in het verzoekschrift. De Raad kan enkel vaststellen dat geen enkel annulatiemiddel is ontwikkeld tegen het inreisverbod dermate dat het beroep onontvankelijk is wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"V.1. QUANT A L'ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

A. Premier moyen pris de la violation

- Des articles 7, 62, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,
- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs,
- De l'erreur manifeste d'appréciation, du devoir de minutie et de prudence en tant que composantes du principe de bonne administration,
- De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et 22 de la Constitution ;
- l'article 15 de la Constitution, l'article 7 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union Européenne, des articles 75 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Article 90ter, §5 du Code d'Instruction Criminelle, de l'article 27 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- Des articles 6 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

En ce que, la partie adverse a adopté un ordre de quitter le territoire sans motiver valablement cet acte ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit et des motifs de fait qui constituent le fondement de cet acte ;

Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels;

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Considérant qu'en vertu des principes de prudence et de minutie, toute autorité administrative avant d'adopter un acte se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ;

Qu'elle se doit également de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

1er Branche :

La requérante n'a pas bénéficié de l'assistance d'un avocat lors de son audition par les services de police ;

Qu'elle estime qu'elle aurait dû bénéficier de l'assistance d'un avocat ;

Que la défenderesse n'ignore pas que le tribunal de première instance francophone de Bruxelles a posé des questions préjudicielles à la Cour Constitutionnel :

(...)

Que l'absence du conseil a entraîné un interrogatoire non contrôlé par la défenderesse dont d'ailleurs les réponses et le refus de signer symbolisent l'inquiétude de la requérante de répondre aux questions seuls sans aucun appui ; Qu'or, cette audition fonde également la motivation ;

Que rien ne démontre la présence d'un interprète à ses côtés ni qu'elle ait pu prendre connaissance des motifs de la décision ;

Qu'il ne faut nullement retenir les réponses vu les conditions de l'audition dont le conseil, connu de la défenderesse, n'a pas été avisée ;

Qu'il s'agit d'une violation des droits à la défense dont l'audition n'est qu'une apparence de celui-ci puisqu'il est en réalité violé ;

Qu'à défaut, il y a lieu de sursoir à statuer dans l'attente de l'arrêt à intervenir de la Cour Constitutionnelle ; De plus, un loi est en préparation afin de permettre une telle assistance témoignant de l'illégalité du cadre de l'audition actuel qui contrevient au même principe que l'arrêt de la CEDH dans le cadre de l'arrêt SALDUZ. Il n'existe aucune raison de procéder à une discrimination dans les droits d'une personne arrêté

administrativement afin de la placée en détention administrative en vue d'expulsion qu'un justiciable arrêté pour des faits de droits communs avant de le placer en prison ;

Il d'agit d'une discrimination illégale que le pouvoir législatif est en train de combler ; Dans le cadre du contrôle de légalité, votre conseil est le garant du respect de la légalité de l'arrestation et de l'audition ; En l'espèce, les deux ont bafoués les droits constitutionnels du requérant ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa 1ère branche ;

2ème Branche

Considérant qu'en vertu des principes de prudence et de minutie, toute autorité administrative avant d'adopter un acte se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ;

Qu'elle se doit également de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse prend en compte des éléments qui ne correspondent pas à la réalité ;

Que la défenderesse a fait abstraction de son devoir de minutie et de proportionnalité ;

Qu'elle motive un risque de fuite alors que la requérante a été arrêté dans un train vers la côte belge où elle allait passé un moment agréable avec son compagnon ;

Motiver qu'elle est sans titre de séjour et qu'elle n'a introduit aucune demande de séjour sont un constat de la réalité mais il convient de constater que le risque de fuite n'est pas motivé ;

On ne perçoit d'ailleurs pas où elle pourrait fuir puisqu'elle a indiqué vouloir rester aux côtés de son compagnon ;

Son séjour illégal et l'absence de demande de séjour ne sont pas des motifs suffisant de risque de fuite d'autant qu'aucun fait infractionnel n'est reproché à la requérante et qu'elle est inconnu des services de polices ;

Rappelons que la CEDH a déjà dit pour droit que la détention doit être l'ultime mesure lorsqu'il existe des mesures moins coercitives ; En l'espèce, un ordre de quitter le territoire sans maintien en détention aurait été proportionné ;

Sur ce point la motivation manque de clarté en ce qu'elle ne permet pas à al requérante de comprendre la décision prise à son encontre ;

Or, l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate¹ comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Il est de jurisprudence constante que : « L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu de ces dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitement les motifs de ses motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la

juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Le Conseil rappelle que l'autorité administrative viole l'obligation de motivation formelle en plaçant l'administré dans l'impossibilité de vérifier l'exactitude des motifs de la décision attaquée et que par ailleurs, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif. » (voir notamment : Arrêt : n° 261 461 du 30 septembre 2021 ou Arrêt n°271 597 du 21 avril 2022) ;

Tel n'est pas le cas en espèce de sorte que la décision doit être annulée ;"

Verzoekster voert wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 15 en 22 van de Grondwet, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 75 en volgende van de Vreemdelingenwet, van artikel 90ter, § 5 van het Wetboek van strafvordering en van artikel 27 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt (hierna: de wet op het politieambt). Daarnaast voert verzoekster eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster geeft eerst een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsplicht.

In het eerste onderdeel voert verzoekster aan dat ze niet is bijgestaan door een advocaat wanneer ze werd gehoord door de politie. Volgens verzoekster had ze bijstand moeten verkrijgen van een advocaat. Er werden immers door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel prejudiciële vragen gesteld aan het Grondwettelijk Hof aangaande de vraag of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenlezing met de artikelen 5, § 4 en 13 van het EVRM worden geschonden door het feit dat er een verschil in behandeling bestaat tussen iemand die van zijn vrijheid wordt beroofd in geval van een voorlopige vasthouding enerzijds en de administratieve vrijheidsberoving van een vreemdeling in illegaal verblijf anderzijds. Verder werden ook vragen gesteld over het feit dat een nieuwe maatregel tot vasthouding kan genomen worden die zich kan in de plaats stellen van een beslissing tot verlenging van de vasthouding.

Verzoekster voert aan dat ook uit het feit dat ze heeft geweigerd te tekenen, blijkt dat ze ongerust was om alleen op de vragen te antwoorden zonder enige bijstand, terwijl het gehoor ook de basis vormt voor de motivering. Verder blijkt ook niet dat een tolk aanwezig was bij het gehoor, noch dat ze kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing. De antwoorden hadden niet weerhouden mogen worden gezien de omstandigheden van het gehoor. Volgens verzoekster werden dan ook de rechten van verdediging geschonden aangezien het gehoor maar een schijnvoorstelling was. Volgens verzoekster dient de beslissing van de Raad uitgesteld te worden in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk Hof. Bovendien wordt een wet voorbereid teneinde ook bijstand van een advocaat te voorzien waaruit de onwettigheid blijkt van het kader waarbinnen thans de gehoren plaatsvinden. Verzoekster verwijst daarbij naar het arrest Salduz van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er is immers geen enkele goede reden voor de discriminatie van een persoon die administratief is aangehouden voorafgaandelijk aan de vasthouding met het oog op verwijdering enerzijds en de aangehouden rechtsonderhorige die voor gemeenrechtelijke feiten wordt aangehouden alvorens in de gevangenis te worden geplaatst. Het betreft een onwettige discriminatie die de wetgever momenteel tracht op te lossen. Thans ligt een onwettige vasthouding en een onwettig gehoor voor die de grondrechten van verzoekster hebben geschonden.

In het tweede onderdeel gaat verzoekster in op de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Er werden in casu elementen in overweging genomen die niet overeenkomen met de werkelijkheid. Volgens verzoekster is er geen sprake van een risico op onderduiken aangezien ze werd aangehouden op de trein toen ze onderweg was naar de Belgische kust voor een aangename uitstap met haar vriend. Motiveren dat ze zonder verblijfstitel is en geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend is een realiteit maar motiveert het risico op onderduiken niet. Men begrijpt immers niet waar ze zou kunnen onderduiken, aangezien ze bij haar partner wil blijven. Het illegaal verblijf en de afwezigheid van een verblijfsaanvraag zijn geen afdoende motieven om het risico op onderduiken te motiveren aangezien geen misdrijf aan verzoekster wordt verweten en ze niet gekend is bij de politie, aldus verzoekster. Verder heeft het EHRM benadrukt dat de vasthouding de laatste maatregel is wanneer er minder dwingende maatregelen voor handen zijn. In casu zou een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vasthouding evenredig geweest zijn. Op dit punt is de beslissing niet duidelijk en laat deze verzoekster niet toe de beslissing te begrijpen, terwijl dit vereist is op basis van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Beoordeling

Artikel 75 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de strafbepalingen. De bestreden beslissing werd echter niet genomen op grond van een van deze strafbepalingen en legt aan verzoekster ook geen geldboete of gevangenisstraf op, zodat verzoekster niet op dienstige wijze de schending van deze bepalingen kan aanvoeren.

Artikel 90ter van het Wetboek van Strafvordering luidt als volgt:

“§1 De onderzoeksrechter kan, onverminderd de toepassing van artikelen 39bis, 87, 88, 89bis en 90, met een heimelijk oogmerk, niet voor het publiek toegankelijke communicatie of gegevens van een informaticasysteem of een deel ervan met technische hulpmiddelen onderscheppen, er kennis van nemen, doorzoeken en opnemen of de zoeking in een informaticasysteem of een deel ervan uitbreiden. Deze maatregel kan enkel worden bevolen in uitzonderlijke gevallen, wanneer het onderzoek zulks vereist, indien er ernstige aanwijzingen bestaan dat het een strafbaar feit betreft bedoeld in paragraaf 2, en indien de overige middelen van onderzoek niet volstaan om de waarheid aan de dag te brengen.

Teneinde deze maatregel mogelijk te maken, kan de onderzoeksrechter bevelen om, te allen tijde, ook buiten medeweten of zonder de toestemming van hetzij de bewoner, hetzij de eigenaar of zijn rechthebbende, hetzij de gebruiker:

- in een woning, in een private plaats of in een informaticasysteem binnen te dringen;*
- elke beveiliging van de betrokken informaticasystemen tijdelijk op te heffen, desgevallend met behulp van technische hulpmiddelen, valse signalen, valse sleutels of valse hoedanigheden;*
- technische middelen in de betrokken informaticasystemen aan te brengen teneinde de door dat systeem opgeslagen, verwerkte of doorgestuurd gegevens te ontcijferen en te decoderen.*

De maatregel bedoeld in deze paragraaf kan alleen worden bevolen om de gegevens op te sporen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen. Hij kan alleen worden bevolen ten aanzien van personen die op grond van precieze aanwijzingen ervan verdacht worden het strafbare feit te hebben gepleegd, ten aanzien van de communicatiemiddelen of informaticasystemen die geregeld worden gebruikt door een persoon op wie een verdenking rust of ten aanzien van de plaatsen waar deze vermoed wordt te vertoeven. De maatregel kan eveneens worden bevolen ten aanzien van personen van wie op grond van precieze feiten vermoed wordt dat zij geregeld in verbinding staan met een persoon op wie een verdenking rust.[5]

§ 5. In geval van ontdekking op heterdaad en zolang de heterdaadsituatie duurt, kan de procureur des Konings de maatregel bedoeld in paragraaf 1 bevelen voor de strafbare feiten bedoeld in de artikelen 137, 347bis, 434 of 470 van het Strafwetboek. In geval van ontdekking op heterdaad kan de procureur des Konings bovendien de maatregel bedoeld in paragraaf 1 bevelen voor het in artikel 137 van het Strafwetboek bedoelde strafbare feit, met uitzondering van het in artikel 137, § 3, 6°, van hetzelfde Wetboek bedoelde strafbare feit, binnen de tweeënzeventig uur na de ontdekking van dit strafbare feit. De machtiging kan mondeling worden verleend en dient zo spoedig mogelijk schriftelijk te worden bevestigd.”

Artikel 27 van de wet op het politieambt luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen betreffende de noodplanning, kunnen de politieambtenaren, bij het uitoefenen van hun opdrachten van bestuurlijke politie, bij ernstig en nakend gevaar voor rampen, onheil of schadegevallen of wanneer het leven of de lichamelijke integriteit van personen ernstig wordt bedreigd, zowel `s nachts als overdag gebouwen, bijgebouwen en vervoermiddelen doorzoeken in elk van de volgende gevallen :

1° op verzoek van de persoon die het werkelijk genot heeft van een niet voor het publiek toegankelijke plaats of mits de toestemming van die persoon;

2° wanneer het hun op die plaats gemelde gevaar een uitermate ernstig en ophanden zijnde karakter vertoont dat het leven of de lichamelijke integriteit van personen bedreigt en op geen andere wijze kan worden afgewend.[1]

Bij het vervullen van de opdrachten van bestuurlijke politie, kunnen de politieambtenaren (...), in geval van ernstig en nakend gevaar, eveneens onbebouwde zones doorzoeken. <W 1998-12-07/31, art. 181, 005; Inwerkingtreding : 01-01-2001>

Het in dit artikel bedoelde doorzoeken mag slechts geschieden om personen op te sporen die in gevaar verkeren of om de oorzaak van het gevaar op te sporen en, in voorkomend geval, te verhelpen.

De ontruiming van die gebouwen of zones evenals van hun onmiddellijke omgeving kan in diezelfde gevallen door een officier van bestuurlijke politie bevolen worden.

In deze verschillende gevallen, dient de bevoegde burgemeester zo spoedig mogelijk op de hoogte te worden gebracht alsmede, naargelang de omstandigheden en in de mate van het mogelijke, de persoon die het werkelijk genot heeft van het gebouw, van het vervoermiddel of van de doorzochte zone of van het gebouw of de zone die werd ontruimd.”

Artikel 15 van de Grondwet luidt als volgt:

“De woning is onschendbaar; geen huiszoeking kan plaats hebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft.”

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht hoe de bestreden beslissing artikel 90ter, § 5 van het Wetboek van Strafvordering, artikel 27 van de wet op het politieambt of artikel 15 van de Grondwet schendt, bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Hoe dan ook stelt verzoekster zelf dat zij administratief werd aangehouden op weg naar zee tijdens een uitstap met haar vriend. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Er blijkt in geen geval dat enige huiszoeking bij verzoekster heeft plaats gehad.

Het eerste onderdeel van het middel is gewijd aan het feit dat verzoekster tijdens haar gehoor bij de politie niet werd bijgestaan door een advocaat. Zij verwijst hierbij naar de prejudiciële vragen die aan het Grondwettelijk Hof werden gesteld aangaande het verschil in behandeling tussen een persoon die administratief is aangehouden voorafgaandelijk aan de vasthouding met het oog op verwijdering enerzijds en de aangehouden rechtsonderhorige die voor gemeenrechtelijke feiten wordt aangehouden alvorens in de gevangenis te worden geplaatst. Verder hebben de prejudiciële vragen ook betrekking op het nemen van een nieuwe vrijheidsberovende maatregel in de plaats van een verlenging van een bestaande vrijheidsberovende maatregel. De Raad wijst er nogmaals op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van een beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding, dermate dat verzoekster in casu ook niet dienstig naar prejudiciële vragen kan verwijzen die betrekking hebben op de administratieve detentie van een vreemdeling. Hoe dan ook bevestigt de raadsvrouw van verzoekster ter zitting dat zij ondertussen werd vrijgelaten, zodat het beroep wat betreft de vasthouding eveneens zonder voorwerp is. De Raad acht het dan ook niet aangewezen de behandeling van de zaak uit te stellen in afwachting van uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het EHRM in de zaak Salduz tot de conclusie was gekomen dat artikel 6 van het EVRM, waarvan verzoekster thans eveneens de schending aanvoert, werd geschonden aangezien de minderjarige betrokkene in zijn strafprocedure tijdens het gehoor door de politie niet was bijgestaan door een advocaat. Het is evenwel vaste rechtspraak van het EHRM dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk of strafrecht.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, hetgeen het recht inhoudt op een effectief rechtsmiddel, licht zij niet toe op welke wijze zij geen recht op een effectief rechtsmiddel heeft, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoekster stelt dat ook uit het feit dat ze heeft geweigerd te tekenen, blijkt dat ze ongerust was om alleen op de vragen te antwoorden zonder enige bijstand, dat de rechten van verdediging geschonden waren aangezien het gehoor maar een schijnvoorstelling was, en de antwoorden niet hadden weerhouden mogen worden gezien de omstandigheden van het gehoor, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster zowel de vragenlijst van het gehoor van 27 mei 2023 heeft ondertekend als de kennisgeving van de beslissing.

Verder blijkt inderdaad niet dat een tolk aanwezig was bij het gehoor, echter er blijkt niet dat de drietalige vragenlijst (Nederlands, Frans en Engels) een probleem heeft gesteld voor verzoekster. Verzoekster heeft

als enige bezwaar tegen haar terugkeer naar Cuba opgegeven dat haar vriend in België verblijft en thans in het verzoekschrift wordt evenmin een andere reden aangehaald die zij zou aangevoerd hebben indien zij met tolk zou gehoord geweest zijn. De Raad kan bijgevolg niet vaststellen dat verzoekster in casu enig nadeel heeft gehad door het feit dat geen tolk bij het gehoor aanwezig was.

Waar verzoekster nog stelt dat ze geen kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing, is het voor de Raad niet geheel duidelijk waar verzoekster op doelt. In elk geval blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis is gebracht op 28 mei 2023, datum waarop zij de beslissing ook ondertekende. Indien verzoekster doelt op het feit dat tijdens het gehoor haar niet de motieven van de beslissing, die zou genomen worden werden ter kennis gebracht, wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvoering van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen of hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punt 55). Bijgevolg diende de politie niet kenbaar te maken op welke motieven het bevel om het grondgebied te verlaten zou gestoeld worden.

Concluderend kan herhaald worden dat de Raad niet bevoegd is om de wettigheid van de vasthouding te beoordelen, maar dat verzoekster kenbaar ondertussen werd vrijgelaten. Verder kan ook niet gevolgd worden dat de grondrechten van verzoekster werden geschonden bij het gehoor.

Het eerste onderdeel van het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede onderdeel gaat verzoekster in op de motieven aangaande het risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

§2 : Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Uit de voorgaande regelgeving blijkt dat de wetgever objectieve criteria in de wet heeft voorzien op grond waarvan, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval, kan vastgesteld worden dat er sprake is van een risico op onderduiken. De gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoekster verklaarde al sedert 5 januari 2023 in België te verblijven maar geen inspanningen heeft gedaan om sedertdien haar verblijf te regulariseren. Verzoekster betwist evenmin dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en ook niet het bewijs levert dat ze op hotel logeert. Anders dan verzoekster stelt, is het risico op onderduiken dus wel gemotiveerd door de gemachtigde en dit eveneens met verwijzing naar het bepaalde in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster verklaart aan de zijde van haar vriend te willen blijven kan de Raad niet beschouwen als een contra-indicatie voor het risico op onderduiken. Verzoekster heeft duidelijk na aankomst in het Rijk niet kenbaar gemaakt aan de Belgische autoriteiten waar zij verblijft, noch waar haar vriend verblijft. Voor de vaststelling van een risico op onderduiken is overigens ook, gezien het bepaalde in artikel 1 van de Vreemdelingenwet, niet vereist dat verzoekster een misdrijf wordt aangewezen, noch dat zij gekend zou zijn bij de politie, zoals verzoekster aanvoert. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoekster wederom ingaat op de vasthouding als ultieme maatregel die enkel kan genomen worden als er geen minder dwingende maatregelen kunnen genomen worden en in casu een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vasthouding had moeten genomen worden, verwijst de Raad naar het voorgaande. De Raad is niet bevoegd voor de vasthouding en verzoekster is ondertussen vrijgelaten. Een schending van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet weerhouden worden.

Waar verzoekster in de aanhef nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet heeft zij verder niet toegelicht hoe de bestreden beslissing die bepalingen schendt. Ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker naar hogere rechtsnormen verwijst, wordt niet toegelicht. Het louter stellen dat er geen risico op onderduiken kan worden vastgesteld omdat verzoekster graag aan de zijde blijft van haar vriend, volstaat

in geen geval om een schending van de aangehaalde regelgeving aannemelijk te maken. Verzoekster gaat in het geheel niet in op haar verhouding met de vriend, zodat de Raad niet kan vaststellen dat dit een beschermingswaardig gezinsleven uitmaakt dat zich kan verzetten tegen de toepassing van artikel 7 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt ook uit de motieven van de beslissing dat de gemachtigde ook heeft rekening gehouden met de verklaring van verzoekster dat ze bij haar vriend wil blijven, maar dat hij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het loutere feit dat verzoekster stelt een vriend te hebben niet wordt beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermingswaardig gezinsleven.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of een manifeste appreciatiefout blijkt ook niet.

Het tweede onderdeel is eveneens deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES